

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **M. H.**

bytem B. 182

zastoupen JUDr. Petrem Hrnčířem, advokátem

sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha

proti

žalované:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina

sídlem Vrchlického 46, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17.5.2016, č.j. KRPJ-40979-82/ČJ-2010-1600KR,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17.5.2016, č.j. KRPJ-40979-82/ČJ-2010-1600KR, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23 570 Kč k rukám JUDr. Petra Hrnčíře, advokáta sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17.5.2016, č.j. KRPJ-40979-82/ČJ-2010-1600KR, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina pro vnější službu (dále jen „náměstek KRPV“) ve věcech služebního poměru ze dne 1.9.2010, č. KVYS-2546/2010 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci přiznává podle § 155 a § 156 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), odchodné ve výši 249 726 Kč. Žalovaná rozhodovala poté, co bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14.5.20156, č.j. 8 Ad 14/2011-38, zrušeno rozhodnutí Policejního prezidenta ČR ve věcech služebního poměru ze dne 1.4.2011, č.j. PPR-27407-14/ČJ-2010-99KP, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce předně namítá, že není zřejmé, na základě čeho si žalovaná a Policejní prezident ČR po vydání rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14.5.20156, č.j. 8 Ad 14/2011-38, mezi sebou věc postupují. Příslušnost rozhodovacího orgánu má být jasně stanovena a žalovanou zdůvodněna. Žalovaná tak v napadeném rozhodnutí neučinila.
3. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvádí, že zjištění žalované nemají oporu v provedeném dokazování. Žalobce přitom nezpochybňoval způsob výpočtu odchodného, nýbrž jeho výši. Výše odchodného je závislá na výši měsíčního služebního příjmu žalobce za zákonem stanovené období. Podle žalobce byla nesprávně vypočtena výše měsíčního služebního příjmu, a proto byla nesprávně též stanovena výše odchodného. V této souvislosti žalobce uvádí, že mu nebyl za výkon služby na integrovaném operačním středisku Jihlava (dále jen „IOS Jihlava“) vyplácen plat ve výši odpovídající počtu žalobcem odpracovaných hodin v období let 2007, 2008 a 2009. Tím se však žalovaná v napadeném rozhodnutí nezabývala, přestože k této otázce bylo dokazováno mj. výsledky řady operačních důstojníků a vedoucích směn. Podle žalobce je odůvodnění napadeného rozhodnutí postaveno na nesprávných právních závěrech; prosté odkazování na jiná řízení, ve kterých byla vydána další nezákonná rozhodnutí téže žalované, navíc vedená nezákonným procesním způsobem, jsou zcela nedostatečná pro zdůvodnění závěrů v napadeném rozhodnutí.
4. Podle žalobce z provedeného dokazování vyplývá, že žalobce odpracoval v relevantním období na stanovený fond pracovní doby 687,5 přesčasových hodin, za které mu nebyla ve smyslu § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. poskytnuta poměrná část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku. Jelikož žalovaná takto postupovala nezákonně po celé relevantní období, de facto tím snížila žalobci měsíční

služební příjem rozhodný pro výpočet odchodného ve smyslu § 156 a 166 zákona č. 361/2003 Sb.

5. Žalobce dále poukazuje na to, že žalovaná činila v řízení průtahy a obstrukční kroky spojené se záměrně procesně vadným prováděním důkazů. Žalobce dále namítá, že žalovaná řízení o určení řádné výše odchodného a řízení o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v relevantním období vedené pod č.j. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600KR nikdy nesloučila a řízení ani nikdy nepřerušila, přičemž v řízení učinila procesní zmatek. Odůvodnění napadeného rozhodnutí nereflektuje provedené procesní úkony, dokazování, námítky žalobce ani obsah spisu. Procesně vadný postup žalované včetně prováděného dokazování má za následek nepřezkoumatelnost řízení, a tedy nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. Na své argumentaci žalobce setrval v podané replice a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že s podanou žalobou nesouhlasí; napadené rozhodnutí podle žalované vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž řízení o odchodném bylo závislé na řízení, jehož výsledkem bylo rozhodnutí žalované ze dne 12.4.2016, č.j. KRPJ-38306-170/ČJ-2010-1600KR, kterým byla podle § 181 zákona č. 361/2003 Sb. zamítnuta žádost žalobce o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v relevantním období, pokud jde o přestávky na jídlo a odpočinek. Souběžně také probíhalo řízení o přesčasech zahájené na základě podání žalobce ze dne 29.12.2013, kdy žalobce mimo jiné žádal o proplacení nařízených přesčasů za celé období služebního poměru; řízení bylo rozhodnutím ze dne 6.5.2016, č.j. KRPJ-3046-18/ČJ-2016-1600KR, zastaveno podle § 179 zákona č. 361/2003 Sb.
8. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“, 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Předmětem přezkumu zdejšího soudu je rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo žalobci podle § 155 a 156 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb. přiznáno odchodné ve výši 249 726 Kč. Žalovaná rozhodovala poté, co bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14.5.2015, č.j. 8 Ad 14/2011-38, zrušeno rozhodnutí Policejního prezidenta ČR ze dne 1.4.2011, č.j. PPR-27407-14/ČJ-2010-99KP, kterým bylo odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí

zamítnuto. Městský soud v Praze dovedl, že rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, protože o odvolání rozhodl nesprávný služební funkcionář (Policejní prezident ČR namísto krajského ředitele). Dále Městský soud v Praze uvedl, že se Policejní prezident ČR nevypořádal s odvolací námitkou žalobce.

12. Pokud jde o další řízení probíhající u žalovaného po zrušení jeho původního rozhodnutí citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze, žalobce mimo jiné namítá, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč o jeho odvolání rozhodoval ředitel krajského ředitelství kraje Vysočina pro vnější službu (dále jen „ředitel KRPV“) a proč byl spis vrácen k žalované.
13. Z napadeného rozhodnutí žalované v této souvislosti plyne, že Policejní prezident ČR stanovil rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru závazným pokynem č. 42/2010 o personální pravomoci, ve znění pokynu č. 63/2010. Náměstek KRPV podle čl. 8 písm. b) tohoto pokynu rozhodoval o dalších věcech služebního poměru příslušníků policie, které ustanovoval na služební místa; tímto služebním funkcionářem byl v prvostupňovém řízení p. T. Po vydání prvostupňového rozhodnutí byl tento náměstek KRPV (jako služební funkcionář, který rozhodoval v prvním stupni) ustanoven na služební místo ředitele KRPV, tedy podle § 190 odst. 6 zákona č. 361/2003 Sb. do postavení odvolacího orgánu. P. T. vyjádřil pochybnosti o své nepodjatosti ve smyslu § 14 správního řádu, Policejní prezident ČR aťrahoval pravomoc k řízení na sebe a jako odvolací orgán po projednání věci v poradní komisi rozhodl o odvolání žalobce. Poté jeho rozhodnutí zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14.5.2015, č.j. 8 Ad 13/2011-53.
14. Podle § 190 odst. 6 věty první zákona č. 361/2003 Sb. je odvolacím orgánem je služební funkcionář nadřazený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal.
15. K rozhodnutí o odvolání ve věci služebního poměru žalobce je tedy ve smyslu zákona č. 361/2003 Sb. příslušný ředitel KRPV. Pokud jde o nyní přezkoumávané rozhodnutí o odvolání, o něm rozhodoval ředitel KRPV p. M. Podle zdejšího soudu v daném případě nebylo nezbytné, aby žalovaná zvlášť zdůvodňovala, proč o žalobcově odvolání rozhodoval příslušný orgán ve smyslu § 190 odst. 6 věty první zákona č. 361/2003 Sb. Z rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že pokud namísto ředitele KRPV, kterým byla osoba totožná se služebním funkcionářem, který o věci rozhodl v prvním stupni (p. T.), rozhodoval Policejní prezident ČR, tak takový postup měl být dostatečně odůvodněn. Zdejší soud dále zdůrazňuje, že žalobce nenamítal podjatost ve smyslu § 14 správního řádu ředitele KRPV p. M., který rozhodoval o odvolání žalobce v novém odvolacím řízení, a sama žalovaná možnou podjatost neshledala a pouze v této souvislosti zopakovala své zdůvodnění, proč v předchozím odvolacím řízení rozhodoval Policejní prezident ČR, odkázala na právní závěry Městského soudu v Praze a uvedla, že napadené rozhodnutí vydal příslušný funkcionář ve smyslu zákona č. 361/2003 Sb. a služebních předpisů. Takové vysvětlení postupu vrácení spisu k doplnění odvolacího řízení a rozhodnutí o odvolání po rozhodnutí Městského soudu v Praze je podle zdejšího soudu zcela dostatečné.
16. Co se týká námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto, že není patrné, jakým způsobem žalovaná zhodnotila provedené dokazování a proč rozhodla, jak je

uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí, tak k tomu je nutné předeslat, že žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí odkazoval na řízení č.j. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600NU a namítal, že v relevantním období mu byla doba na jídlo a odpočinek odečítána z doby řádné služby a následně nebyla zohledněna při vyměřování jeho služebního příjmu a proplácena a byl mu tak snížen průměrný hrubý měsíční příjem.

17. Žalovaná v napadeném rozhodnutí, jež vydala dne 17.5.2016, dovodila, že otázka posuzovaná v řízení vedeném pod č.j. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600NU představuje ve vztahu k určení výše odchodného otázku předběžnou. Z jejího rozhodnutí ze dne 12.4.2016, č.j. KRPJ-38306-170/ČJ-2010-1600KR, pak plyne, že přestávky byly na IOS Jihlava předem plánovány a že systém výkonu služby čerpání těchto přestávek umožňoval, přičemž v podrobnostech žalovaná odkázala na odůvodnění předmětného rozhodnutí. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dále uvedla, že rozhodnutím ředitele KRPV ze dne 6.5.2016, č.j. KRPJ-3046-18/ČJ-2016-1600KR, bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o přehodnocení závěrů v řízení o přestávkách zastaveno podle § 179 zákona č. 361/2003 Sb., neboť projednání žádosti se stalo zjevně bezpředmětným po vydání rozhodnutí ze dne 12.4.2016, č.j. KRPJ-38306-170/ČJ-2010-1600KR, a dále bylo zastaveno řízení o žádosti o proplacení nařízených přesčasů za celé období služebního poměru, neboť nárok byl již ve smyslu § 206 odst. 1 ve spojení s § 207 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. promlčen. Podle žalované je s ohledem na výsledek výše uváděných řízení (o přestávkách a o přesčasech) zřejmé, že na výši žalobcova služebního příjmu, ze kterého bylo vypočítáno odchodné, se ničeho nezměnilo, a pro výpočet odchodného tak platí jako správné výchozí částky uvedené v prvostupňovém rozhodnutí. Podle zdejšího soudu výše rekapitulovaná argumentace žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídá kritériím přezkoumatelného správního rozhodnutí.
18. Jak vyplývá z § 156 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., základní výměra odchodného činí jeden měsíční služební příjem a za každý další ukončený rok služebního poměru se zvyšuje o jednu třetinu tohoto příjmu. Nejvyšší výměra odchodného činí šestinásobek měsíčního služebního příjmu. Podle § 166 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. za měsíční služební příjem se pro účely stanovení výše výsluhových nároků považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru příslušníka. Jestliže služební poměr skončil posledním dnem kalendářního roku, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční služební příjem z tohoto kalendářního roku. Trval-li služební poměr po dobu kratší než jeden rok, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční služební příjem z celé doby trvání služebního poměru. Je-li to pro příslušníka výhodnější, zjišťuje se průměrný hrubý služební příjem za předchozí tři kalendářní roky.
19. Z citovaných ustanovení zákona je zjevné, že pro určení výše odchodného je rozhodná výše měsíčního příjmu, která v tomto případě nebyla s ohledem na probíhající správní řízení, v nichž bylo sporným proplácení přestávek a proplácení přesčasů v relevantním období, postavena najisto. Proto bylo určení výše odchodného závislé na výsledku těchto souběžně probíhajících řízení. Výsledky svědků, které byly provedeny v řízení č.j. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600NU, se týkaly právě řízení o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v relevantním období, a proto podle zdejšího soudu nebylo nezbytné, aby jejich vyhodnocení bylo obsaženo ve správních rozhodnutích v nyní projednávané věci. Podle

zdejšího soudu pokud žalovaná odkázala na výsledek řízení o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v relevantním období a také řízení o přesčasech, jejichž předmětem bylo v podstatě určení měsíčního příjmu, který je podkladem pro rozhodnutí o odchodném, a uvedla jeho výši tak, jak byla vymezena v prvostupňovém rozhodnutí, a dále uvedla, podle jakých ustanovení zákona č. 361/2003 Sb. při určení výše odchodného postupovala, tak takový postup vypořádání odvolací námitky žalobce lze považovat za dostatečný; je zřejmé, jak správní orgán o námitce rozhodl a proč.

20. Co se však týká samotné výše odchodného, tak zdejší soud konstatuje, že žaloba je důvodná. Rozhodnutí žalované ve věci zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v relevantním období ze dne 12.4.2016, č.j. KRPJ-38306-170/ČJ-2010-1600KR, napadl žalobce žalobou, které zdejší soud vyhověl a předmětné rozhodnutí zrušil. Dospěl přitom k závěru, že ze svědeckých výpovědí provedených v předmětném řízení nelze dovodit, že operačním důstojníkům IOS Jihlava v rozhodném období byly poskytovány přestávky ve službě na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. (rozsudek zdejšího soudu ze dne 7.6.2018 ve věci sp. zn. 62 Ad 4/2016). Nyní napadené rozhodnutí tedy z důvodu zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12.4.2016, č.j. KRPJ-38306-170/ČJ-2010-1600KR, zdejším soudem nemůže obstát, neboť žalovaná vycházela z nesprávné výše služebního příjmu žalobce, a proto také nesprávně posoudila výši odchodného ve smyslu § 156 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.
21. Pokud žalobce poukazoval na to, že žalovaná byla v řízení nečinná, tak k tomu soud uvádí, že žalobce v tomto směru uplatnil příslušný prostředek ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 79 a násl. s.ř.s., přičemž o žalobě na ochranu proti nečinnosti bylo zdejším soudem rozhodnuto usnesením ze dne 20.5.2016, č.j. 62 A 22/2016-101.
22. Namítá-li dále žalobce procesně vadný postup, pokud žalovaná řízení o určení výše odchodného a řízení o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny nepřerušila, tak (jak zdejší soud uvedl ve výše citovaném usnesení ze dne 20.5.2016, č.j. 62 A 22/2016-101) pokud žalovaná dospěla k závěru, že s ohledem na jiné probíhající správní řízení nemůže rozhodnutí o odvolání vydat, tedy že jí ve vydání rozhodnutí brání nutnost vyřešení posouzení předběžné otázky, byla povinna správní řízení přerušit. Žalovaná se tedy dopustila dílčí procesní vady, pokud řízení s ohledem na čekání na vyřešení předběžné otázky nepřerušila; tato vada se promítla do rozhodnutí o žalobě na ochranu proti nečinnosti ve věci evidované pod. zp. zn. 62 A 22/2016. Co se týká otázky spojení řízení, tak s odkazem na § 140 odst. 1 správního řádu nelze dovodit, že by správní orgány byly povinny řízení o odchodném a řízení o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v relevantním období sloučit.
23. S ohledem na shora uvedené zdejší soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IV. Náklady řízení

24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. Žalovaná ve věci nebyla úspěšná, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu, dále náklady právního zastoupení za pět úkonů právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby, doložené porady s klientem přesahující jednu hodinu, repliky, účasti u jednání, společně s pěti režijními paušály po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), c) d) a g), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb) a částkou 3 570 Kč odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 23 570 Kč. K zaplacení byla neúspěšně žalované stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. června 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu